

ΕΜΠΑΡΓΚΟ: 16.6.87

ΩΡΑ: 13.30'

Π.Α. 22.2

ΟΜΙΛΙΑ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΣΤΑ
ΜΙΚΤΑ ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΡΙΑ

Ξενοδοχείο INTERCONTINENTAL

16 Ιουνίου 1987 ώρα 13.30

Κύριε Πρόεδρε,

Κυρίες και Κύριοι,

Με μεγάλη χαρά βρίσκομαι σήμερα μαζί σας.

Μου είναι πολύτιμη η επικοινωνία με τα στελέχη

ενός επαγγελματικού χώρου. Ιδίως ενός χώρου

τόσο σημαντικού όσο και ο δικός σας.

Για την Ελλάδα η διεθνής συνεργασία αποτελεί

παράγοντα βασικής σημασίας. Τη συνεργασία αυτή

την εκπροσωπείτε έσείς σε ένα από τους πιο καίριους

τομείς της: τον εμπορικό και ευρύτερα τον οικονομικό.

Ασκείτε ένα από τα αρχαιότερα στον τόπο μας

επαγγέλματα. Η αποκατάσταση εμπορικών σχέσεων

ανάμεσα σε χωριστές κοινωνικές ομάδες μνημονεύεται

και τιμάται στην Ελλάδα από την εποχή του Ομηρικού

έπους.

Παράλληλα, το επάγγελμά σας είναι ένα από τα πιο σύγχρονα, αν τουλάχιστον κρίνουμε από την πρόσφατη αύξηση της σημασίας των διεθνών οικονομικών σχέσεων. Τις τελευταίες δεκαετίες η οικονομική αλληλεξάρτηση ανάμεσα στα Έθνη έχει σημειώσει ραγδαία άνοδο και δραστική μεταβολή στο χαρακτήρα της. Σας είναι γνωστό αυτό. Θα μπορούσα, όμως, να υπογραμμίσω περισσότερο την αίσθηση της κολοσσιαίας μεταβολής που συντελείται εμπρός στα μάτια μας αν αναφερόμουν στην μετατόπιση του κέντρου βάρους της διεθνούς οικονομίας από το εμπόριο στις χρηματιστικές συναλλαγές.

Άλλοτε το εμπόριο βάδιζε μπροστά και οι επενδύσεις κεφαλαίων το ακολουθούσαν. Σήμερα οι όροι έχουν αντιστραφεί. Το εμπόριο ακολουθεί τις επενδύσεις. Έχει υπολογισθεί ότι η αξία των συναλλαγών για μία και μόνο εβδομάδα στη διεθνή χρηματαγορά καλύπτει την συνολική αξία του διεθνούς εμπορίου για έναν ολόκληρο χρόνο.

Φυσικά, όλες αυτές οι χρηματιστικές συναλλαγές δεν αποτελούν επενδύσεις. Ούτε είναι πάντοτε όλες τους υγιείς. Ο όγκος τους, όμως, και μόνο θα οδηγούσε και τον πιο κοντόφθαλμο παρατηρητή σε μια επανεκτίμηση της σημασίας των εισροών και εκροών διεθνούς κεφαλαίου για την οικονομική συνεργασία ανάμεσα στα έθνη και την οικονομική ανάπτυξη. Με μια τέτοια επανεκτίμηση θα ήθελα να σας απασχολήσω σήμερα.

Οι αλλαγές και στον ειδικώτερο αυτό τομέα της διεθνούς χρηματαγοράς την τελευταία εικοσαετία υπήρξαν αξιοσημείωτες. Αμέσως μετά το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και μέχρι τη δεκαετία του 1960 στις διεθνείς χρηματοδοτήσεις επικρατούσαν οι δημόσιοι φορείς. Στη δεκαετία του 1970 και 1980 άρχισαν να παίρνουν τα πρωτεία οι εμπορικές τράπεζες.

Το ποσοστό συμμετοχής τους σε νέο δανεισμό προς τις αναπτυσσόμενες χώρες ανέβηκε από 15% το 1970 σε πάνω από 36% στην αρχή της τωρινής δεκαετίας.

Αυτή η μετατόπιση από τους δημόσιους στους ιδιωτικούς φορείς δεν πραγματοποιήθηκε χωρίς ορισμένα προβλήματα που σας είναι, ασφαλώς, πολύ γνωστά. Από την άλλη μεριά, επιβεβαίωσε ξανά τη ζωτικότητα μιας πολύ παλιάς αρχής της οικονομίας: Ότι τα χρηματικά διαθέσιμα, κάτω από φυσιολογικές συνθήκες, κινούνται αυτόματα, αναζητώντας το μέγιστο δυνατό κέρδος ή τουλάχιστον με την ελπίδα τέτοιου κέρδους, από τις κεφαλαιϊκά πλούσιες, τις σχεδόν κορεσμένες, στις κεφαλαιϊκά φτωχές περιοχές του κόσμου. Τον 18ο αιώνα, το Ολλανδικό κεφάλαιο μεταναστεύει στην Αγγλία. Το 19ο και στις αρχές του 20ου αιώνα, το Βρετανικό και Ευρωπαϊκό κεφάλαιο μεταναστεύει στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Σήμερα το Αμερικανικό και περισσότερο πρόσφατα το Ιαπωνικό αναζητούν τοποθετήσεις σε όλο τον υπόλοιπο κόσμο. Η νεώτερη ιστορία επιβεβαιώνει ότι η εισροή κεφαλαίων στις νεοαναπτυσσόμενες χώρες υπήρξε αναπόσπαστο τμήμα της οικονομικής τους εξέλιξης.

Φυσικά, ορισμένες περιοχές ωφελήθηκαν πολύ περισσότερο από άλλες. Άλλοτε, υπήρξαν εμπόδια. Σημειώθηκαν ακόμη και καταστροφές που σταμάτησαν ή και αντέστρεψαν τη σχετική διαδικασία.

Ας μην ξεχνάμε ότι και τώρα, με την πιστωτική κρίση του Τρίτου Κόσμου, περισσότερα κεφάλαια μεταβιβάζονται από τις χώρες αυτές στις πλουσιότερες τους βιομηχανικές χώρες παρά αντίστροφα. Πρόκειται για ολοφάνερη

ανωμαλία που δεν επιτρέπεται να συνεχίζεται και, σύμφωνα με την πείρα του παρελθόντος, όσο δύσκολες και αν είναι οι σημερινές συνθήκες, δεν θα συνεχισθεί. Στο παρελθόν τέτοιες δυσκολίες πάντα ξεπεράστηκαν τελικά. Οι αναστολές υπήρξαν παροδικές. Ενώ η κίνηση υπήρξε απόλυτη. Τίποτα δεν μπόρεσε να την αναχαιτίσει. Έτσι ο τελικός απολογισμός των μεταναστεύσεων του κεφαλαίου στο σύνολό τους υπήρξε θετικός για την ανθρωπότητα.

Για ένα ορισμένο διάστημα φάνηκε ότι μερικές χώρες είχαν αποκλεισθεί από τέτοιες διαδικασίες κατά τρόπο οριστικό. Αναφέρομαι στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού. Υπήρξαν αρκετοί που πίστεψαν ότι

οι βαθιές ιδεολογικές διαφορές ανάμεσα στα δύο συστήματα είχαν εμποδίσει μόνιμα οποιαδήποτε μετακίνηση κεφαλαίων από το ένα στο άλλο.

Οι πορατηρητές αυτοί παρέβλεψαν μια κρίσιμη λεπτομέρεια. Ότι οι Κυβερνήσεις στις χώρες εκείνες είχαν πάντα εκφράσει την επιθυμία τους να δεχτούν στον οικονομικό τους χώρο ξένες επενδύσεις.

Ότι είχαν πραγματικά ενοχληθεί από το μπουϊκοτάζ εναντίον τους στα διεθνή χρηματιστικά κέντρα. Με την πρόσφατη, όμως, χαλάρωση της έντασης στις διεθνείς σχέσεις - μια χαλάρωση που όλοι ελπίζουμε και ευχόμαστε να σταθεροποιηθεί - η όρεξη των Κυβερνήσεων εκείνων για ξένα κεφάλαια ξαναβγήκε στην επιφάνεια διπλή και τριπλή.

Και τούτο παρά το γεγονός ότι στο μεταξύ είχαν περάσει για ορισμένες από αυτές, δεκαετίες ολόκληρες με εντατική και συνεχή εσωτερική ανασώρευση στις οικονομίες τους. Σε ένα πρόσφατο Διεθνές Σεμινάριο στο Νταβός, άκουσα με ενδιαφέρον τον καθηγητή Ιβανώφ, απεσταλμένο από τη Σοβιετική Ένωση, να διαφημίζει με ζωηρά χρώματα τις δυνατότητες στη χώρα του για μεικτές επιχειρήσεις με δυτικές καπιταλιστικές εταιρίες.

Και φαίνεται πως ήξερε τι έλεγε. Μετά από λίγο ανακοινώθηκε ότι δύο από τις μεγαλύτερες Ιταλικές Τράπεζες, η BANCA COMMERCIALE ITALIANA και η MEDIO - CREDITO CENTRALE υπόγραψαν με αντίστοιχες Σοβιετικές Τράπεζες συμφωνία για από κοινού και εξίσου χρηματοδότηση εμπορικών και βιομηχανικών επιχειρήσεων στη Σοβιετική Ένωση.

Ακόμη πιο πρόσφατα δημοσιεύθηκε ότι το Βιετνάμ πρόκειται να εκδώσει νόμο που θα επιτρέπει σε ξένες εταιρίες, με 100% ξένη ιδιοκτησία να εγκαθίστανται στη χώρα και να εξάγουν το σύνολο των κερδών τους.

Κατά τα τέλη του περασμένου Μάη έγινε γνωστό ότι η Γιουγκοσλαβία είχε καλέσει 300 ξένους επιχειρηματίες από τις Η.Π.Α., την Ιαπωνία, τη Γαλλία και την Αυστρία να επισκεφθούν τη γειτονική μας χώρα προκειμένου να συζητήσουν 200 επενδυτικά προγράμματα στον τουρισμό, τη χημική βιομηχανία, τη γεωργία, τη δασοπονία και άλλους τομείς.

Τα πράγματα κινούνται εξίσου εντατικά και από την άλλη πλευρά του πλανήτη μας. Ας μην ξεχνούμε το αδιάκοπο προσκύνημα στο Τόκυο από επίδοξους οφειλέτες που καταφθάνουν εκεί με τα μάτια τους στραμμένα στο κολοσσιαίο περίσσευμα του εμπορικού ισοζυγίου της Ιαπωνίας. Αναπόφευκτα το περίσσευμα αυτό θα πρέπει να βρει κάποια επενδυτική διέξοδο στο εξωτερικό.

Πρώτοι στη σειρά, όπως συνήθως, βρίσκονται οι ιδιώτες επιχειρηματίες. Ακολουθούν άλλοι, όπως οι Κυβερνήσεις της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, που από κοινού έχουν ανοίξει γραφείο Ιβηρικών επενδύσεων στο Τόκυο. Δεν λείπουν ούτε Κυβερνήτες Αμερικανικών Πολιτειών. Ο κυβερνήτης

του Αρκάνσας Μπίλλ Κλίντον, παραδείγματος χάριν, έχει δηλώσει: "Αποβλέπουμε στη συνέχιση των καλών μας σχέσεων με Ιαπωνικές Εταιρίες εδώ στο Αρκάνσας. Έχουμε απελπιστική ανάγκη για περισσότερες επενδύσεις στη Χώρα μας και στην Πολιτεία του Αρκάνσας".

Πιο πρόσφατα, η γειτονική μας Ιταλία αναθεώρησε το βασικό τραπεζικό της νόμο του 1936 για να επιτρέψει σε ξένες τράπεζες να ιδρύουν ελεύθερα υποκαταστήματα σε οποιοδήποτε σημείο της χώρας. Ο Πρόεδρος της Εθνικής Ιταλικής Ομοσπονδίας για τη μελέτη τραπεζικών προβλημάτων χαιρέτησε την αλλαγή λέγοντας τα εξής: "Οτιδήποτε κάνει το τραπεζικό σύστημά μας πιο ανταγωνιστικό και πιο διεθνές, αξίζει να γίνει".

Πρόσθεσε, όμως, την προειδοποίηση: "Πολλοί από τους ειδικούς μας δεν έχουν τις ικανότητες και τη νοοτροπία που χρειάζεται για να τα βγάλουν πέρα στο διεθνή τραπεζικό και χρηματιστικό χώρο: Η διεθνοποίηση του συστήματός μας δεν θα είναι εύκολη".

Τα ίδια λόγια - τόσο στην αισιοδοξία τους όσο και στην προειδοποίησή τους ισχύουν και για μας. Όχι μόνο για τον τραπεζικό μας τομέα, αλλά για ολόκληρη την οικονομία μας. Ανεξάρτητα από τις τυχόν δυσκολίες, είμαστε υποχρεωμένοι να καταπιαστούμε, αποφασιστικά και με θάρρος, με την διεθνοποίηση της ελληνικής οικονομίας.

Ο κόσμος ολόκληρος βρίσκεται σε ζύμωση.

Τα Έθνη ανασυντάσσουν τους οικονομικούς τους πόρους για να επωφεληθούν από ένα νέο καταμερισμό εργασίας ανάμεσά τους. Η οικονομική συνεργασία δια μέσου των διεθνών επενδύσεων είναι ένας από τους κύριους τρόπους προώθησης του ανακαταμερισμού αυτού.

Με την ιδιότητά μου και του οικονομολόγου αλλά και του υποστηρικτή της Παγκόσμιας Ειρήνης δεν μπορώ παρά να χαίρομαι για αυτές τις εξελίξεις. Σημειώνω με ικανοποίηση ότι κανείς υπεύθυνος Ηγέτης, οπουδήποτε στον κόσμο, δεν είναι διατεθειμένος να θυσιάσει τα συγκεκριμένα πλεονεκτήματα της οικονομικής συνεργασίας

στις αφηρημένες έννοιες οποιασδήποτε ξεπερασμένης
δοξασίας, θρησκευτικής, πολιτικής ή κοινωνικής.

Από τη θέση του Πρωθυπουργού θα θεωρούσα
τον εαυτό μου ένοχο για παράλειψη καθήκοντος
αν επέτρεπα να μείνει έξω από την κίνηση αυτή
και τα πλεονέκτηματά της η Ελλάδα.

Δεν προτίθεμαι να συμβεί αυτό. Αντίθετα θα κάνω
το παν για να μην συμβεί αυτό. Οραματίζομαι
μία Ελλάδα με τη μοναδική της γεωγραφική θέση
ανάμεσα στη Μέση Ανατολή, την Αφρική και την Ευρώπη,
ανάμεσα στο Ατλαντικό και τον Ινδικό Ωκεανό,
ανάμεσα στην ΚΟΜΕΚΟΝ και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα
να γίνεται ένας από τους κόμβους, ένα από τα κύρια
στηρίγματα στο νέο οικονομικό διεθνισμό που ανατέλλει.

Η χώρα μας διαθέτει ένα πρώτης τάξεως δίκτυο διεθνών μεταφορών και τηλεπικοινωνιών.

Είναι ένας από τους μεγάλους, παγκόσμια πρωτοπόρους στην εμπορική ναυτιλία. Διαθέτει ανοιχτόμυαλους, μορφωμένους, κοσμοπολιτικά προσανατολισμένους επαγγελματίες. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να μην εξελιχθεί σε εμπορικό και χρηματιστικό σταυροδρόμι που να ενώνει τόσους τουλάχιστον δρόμους, όσα έθνη εκπροσωπούνται γύρω στα τραπέζια μας σήμερα.

Από την πλευρά των διαθέσιμων πόρων υπάρχουν σήμερα μεγάλες ευκαιρίες αλλά και σοβαρά προβλήματα. Υπάρχει κατ'αρχή μεγάλη προσφορά δανειακών κεφαλαίων. Παράλληλα η ζήτηση εμφανίζεται αδηφάγος και, πολύ φοβάμαι, συχνά τελείως αντιπαραγωγική. Η διεθνής κίνηση κεφαλαίων είναι πάντως πραγματικά μεγάλη.

Σας ανέφερα προηγούμενα το εκπληκτικό φαινόμενο των χρηματαγορών που μιας εβδομάδας ιδιωτικές συναλλαγές καλύπτουν την αξία του διεθνούς εμπορίου ενός χρόνου.

Όσο για τις πηγές δημόσιου δανεισμού θα σημειώσω ένα ή δύο πρόσφατα παραδείγματα.

Στους κύκλους των Ιαπώνων επισήμων συζητείται σχέδιο για τοποθετήσεις, μέσα στα επόμενα πέντε χρόνια, σε αναπτυσσόμενες χώρες ενός ποσού όχι μικρότερου από \$ 125 δισεκατομμύρια. Αλλού οι αξιωματούχοι διεθνών πιστωτικών οργανισμών συζητούν την αξιοποίηση των διαθεσίμων που έχουν συγκεντρώσει τα συνταξιοδοτικά ταμεία, οι εταιρείες αμοιβαίων κεφαλαίων, οι ασφαλιστικές εταιρείες και οι εταιρείες επενδύσεων στις χώρες-εξαγωγείς κεφαλαίων.

Το σύνολο ουτών των αποθεμάτων έχει εκτιμηθεί σε πάνω από \$ 2 τριακατομμύρια, με ονομαστική αύξηση 15% το χρόνο. Τα διάφορα αυτά τομεία και εταιρείες στο παρελθόν είχαν ακολουθήσει συντηρητική επενδυτική πολιτική. Πρόσφατα διαπιστώνεται και εκεί μια στροφή προς το διεθνή χώρο και ειδικά τις αγορές με γοργή ανάπτυξη.

Από την πλευρά της ζήτησης, το κύριο βάρος που έχει να σηκώσει η παγκόσμια οικονομία είναι η χρηματοδότηση του ελλείμματος του Αμερικανικού ισοζυγίου πληρωμών. Τρία τέταρτα του συνόλου των αποταμιεύσεων στο μη κομμουνιστικό κόσμο έχουν καταλήξει να εξαφανίζονται μέσα στο ακόρεστο αυτό κενό.

Παράλληλα, η επισφαλής θέση του δολλαρίου πιέζει προς τα πάνω το κόστος του δανεισμού. Μια σημαντική αύξηση των επιτοκίων στις Ηνωμένες Πολιτείες φαίνεται όλο και περισσότερο αναπόφευκτη. Και παραμένει φυσικά, πάντοτε, η μόνιμη απειλή για μια πλήρη κατάρρευση στις δανειακές σχέσεις του Τρίτου Κόσμου με ανυπολόγιστες για όλους συνέπειες. Μέσα στις συνθήκες αυτές η εξεύρεση πόρων, από ιδιώτες ή από κυβερνήσεις, για επενδύσεις έμεσες ή χαρτοφυλακίου ή έστω για απλά δάνεια είναι έργο που απαιτεί και πρωτοβουλία και αρκετή μαεστρία. Πώς μπορεί να συνδράμει στο έργο αυτό ο δημόσιος τομέας;

Το πρώτο και σημαντικότερο για κάθε κυβέρνηση είναι να ξεκαθαρίσει τις κατευθυντήριες γραμμές της πολιτικής της στα θέματα αυτά. Έτσι, θέλω σήμερα να σας δηλώσω ανεπιφύλακτα τα εξής :

Η κυβέρνησή μου απορρίπτει κατηγορηματικά την ιδέα ότι ο εξωτερικός δανεισμός θα μπορούσε να υποκαταστήσει τις εγχώριες αποταμιεύσεις σαν κύρια πηγή συσσώρευσης κεφαλαίου.

Η πολιτική της υποκατάστασης έχει αποδειχθεί καταστροφική όχι μόνο για τις χώρες που την υιοθέτησαν αλλά και για τους ξένους τραπεζίτες και επιχειρηματίες που έκαναν κάτω από τέτοιους όρους επενδύσεις. Οι άνθρωποι αυτοί, σε πάρα πολλές περιπτώσεις, έχασαν τα λεφτά τους.

Το ξένο κεφάλαιο παίζει σωστά το ρόλο του μόνο όταν συμπληρώνει, όχι όταν υποκαθιστά την εσωτερική αποταμίευση. Η πολιτική της Ελληνικής Κυβέρνησης είναι να ενισχύσει μια ισχυρή προσπάθεια, τόσο στον ιδιωτικό όσο και στο δημόσιο τομέα, για εσωτερική κυρίως συσσώρευση κεφαλαίου.

Με τη διευκρίνιση αυτή καλωσορίζουμε και ενθαρρύνουμε τις ξένες επενδύσεις. Είμαστε διατεθειμένοι να αφήσουμε, πλάι στα δικά μας προγράμματα, ευρύ πεδίο και για τη δική τους αξιοποίηση. Η απόφασή μας να αναπτύξουμε την οικονομία μας στηριγμένοι σε στέρεες βάσεις αποτελεί το κίνητρο και την εγγύηση που προσφέρουμε στους ξένους επενδυτές.

Η εργατικότητα, το έμφυτο επιχειρηματικό διαμόνιο, το ανοικτό μυαλό του λαού μας προς νέες ιδέες και νέες επιχειρησιακές πρωτοβουλίες, απ' οπουδήποτε κι αν προέρχονται, ο δυναμισμός των Ελλήνων που θέλουν να προκόψουν, η απόφαση της Κυβέρνησης να ολοκληρώσει το έργο της, αυτά είναι οι καλλίστερες και σε τελευταία ανάλυση οι μόνες που αξίζουν εγγυήσεις για όσους θα ήθελαν να μοιραστούν τις τύχες τους μαζί μας σε ένα κοινό εγχείρημα δημιουργίας και προόδου.

Κυρίες και Κύριοι,

Όπως σας είναι γνωστό, η Κυβέρνηση έχει ήδη εξαγγείλει μια σειρά από πολύ μεγάλα προγράμματα δημοσίων επενδύσεων. Πολύτιμα αυτά καθ'εαυτά, τα προγράμματά μας έχουν παράλληλα σκοπό να κινητοποιήσουν και ιδιωτικές επενδύσεις. Καλούμε τους ιδιώτες επιχειρηματίες, Έλληνες και ξένους, να δέσουν τα βαγόνια τους πίσω από την ατμοχανή των προγραμμάτων αυτών. Τα προγράμματά μας περιλαμβάνουν, φυσικά, και ένα στοιχείο εξωτερικής χρηματοδότησης.

Η σταθεροποιητική πολιτική που ακολουθήσαμε με επιτυχία από τον Οκτώβρη του 1985, δεν επιτρέπει καμιά αμφιβολία, όσο αφορά τη φερεγγυότητα της χώρας μας.

Η βαθμολογία της Ελλάδας στις διεθνείς χρηματαγορές υπήρξε και παραμένει υψηλή.

Σε μίαν εποχή όπου οι αναδιαπραγματεύσεις - χρεών - δηλαδή ουσιαστικά οι χρεωκοπίες - διαδέχονται η μία την άλλη σε τόσες και τόσες οφειλέτριες χώρες - δύο απ' αυτές εδώ, στη γείτονιά μας - το να έχει η Ελλάδα διατηρήσει τόσο υψηλά την πιστωτική της υπόληψη δεν μου φαίνεται μικρό επίτευγμα.

Η στιγμή είναι κατάλληλη για την ιδιωτική επιχείρηση να επενδύσει σε νέες τεχνολογίες, σε νέες μεθόδους, σε νέες εφαρμογές. Ένα από τα σημαντικά κανάλια που μπορούν να φέρουν την πιο σύγχρονη τεχνολογία στην οικονομία μας είναι και οι ξένες επενδύσεις. Θα έχουν κάθε υποστήριξη γι αυτό.

Τι μπορεί να κάνει η Κυβέρνηση για να διευκολύνει τέτοιες επενδύσεις; Η διεθνής πείρα διδάσκει ότι, από κυβερνητική πλευρά τρεις είναι οι χώροι που μπορούμε κάπως αποφασιστικά να επηρεάσουμε, για να εξαλείψουμε τα εμπόδια για τη φυσιολογική εισροή ξένων κεφαλαίων. Το πρώτο σημείο αναφέρεται στην υπερτίμηση του εθνικού νομίσματος. Μετά τον Οκτώβρη του 1985 με την συνεχή παρακολούθηση της ισοτιμίας της δραχμής και την συναλλαγματική πολιτική που ακολουθούμε, τέτοιο πρόβλημα δεν υφίσταται για την ελληνική οικονομία. Το δεύτερο αναφέρεται σε στρεβλώσεις στη διάρθρωση των τιμών, σαν αποτέλεσμα ειδικών φόρων ή επιδοτήσεων.

Δεν μπορώ να ισχυρισθώ ότι όλα είναι τέλεια
σ' αυτό τον τομέα. Πολλοί τομείς της οικονομίας
μας εξακολουθούν να επιδοτούνται πολύ περισσότερο
από όσο επιβάλλει η διατήρηση της ανταγωνιστικής
μας ικανότητας. Το να επιβάλλει κανείς
ορθολογικές μεθόδους σ' έναν κρατικό παρεμβατισμό
που αναπτύχθηκε, μέσα σε εξήντα ολόκληρα χρόνια
δεν είναι κάτι που τελειώνει από τη μια στιγμή
στην άλλη.

Για να είμαστε ρεαλιστές δεν γίνεται ή μάλλον
δεν ολοκληρώνεται, ούτε από τη μια πενταετία
στην άλλη. Ίδως όταν ανορθολογικές κρατικές
παρεμβάσεις στην οικονομία έχουν δημιουργήσει
ισχυρά "κεκτημένα" συμφέροντα για διάφορες
ομάδες του πληθυσμού. Εργαζόμαστε με πείσμα
για να εξαλείψουμε τέτοιες στρεβλώσεις. Ήδη
σημειώνουμε επιτυχίες. Αλλά πρόκειται για
μακροπρόθεσμη προσπάθεια.

ο τρίτο εμπόδιο στην εισροή κεφαλαίων, με την μορφή άμεσων επενδύσεων ή επενδύσεων χαρτοφυλακίου, βρίσκεται στην γραφειοκρατία, στις αδέξιες νομοθετικές ρυθμίσεις και στον ατροφικό, πολύ φοβάμαι, κύκλο εργασιών του χρηματιστηρίου μας. Στους τομείς αυτούς οι προσπάθειές μας και μεγάλες είναι και επίμονες.

Μόλις προ ολίγων ημερών το Ανώτατο Συμβούλιο Οικονομικής Πολιτικής έδωσε το πράσινο φως για μία μεγάλη μεταρρύθμιση του χρηματοδοτικού της συστήματος. Επιδιώκουμε σταθερά να διευκολύνουμε την υγιή ιδιωτική πρωτοβουλία. Υπάρχει, όμως, ένα πράγμα που δεν μπορούμε να κάνουμε. Δεν θα βγάλουμε εμείς το κέρδος για λογαριασμό των ιδιωτικών επιχειρήσεων. Αυτό είναι δική τους δουλειά.

Κυρίες και Κύριοι,

Ούτε η τελειότερη μακροοικονομική πολιτική, ούτε ο μέγιστος βαθμός δανειοληπτικής αξιοπιστίας της χώρας δεν πρόκειται να πείσουν ξένους επενδυτές να διακινδυνεύσουν τα χρήματά τους, αν δεν διαπιστώσουν πρώτα ότι οι επιχειρήσεις που ήδη λειτουργούν στον τόπο πραγματοποιούν ικανοποιητικά κέρδη. Μία από τις χειρότερες συνήθειες μιας μερίδας Ελλήνων επιχειρηματιών στο παρελθόν - και δυστυχώς όχι μόνο στο παρελθόν - ήταν να περιμένουν από την Κυβέρνηση να τους δημιουργεί κέρδη. Και είναι γεγονός ότι στο παρελθόν βρέθηκαν κυβερνήσεις που τους έκαναν το χατήρι. Το έκαναν με πολλούς τρόπους. Δεν πρόκειται να μπω τώρα σε λεπτομέρειες.

Είναι σε όλους σας γνωστό πόσο βαρειά έχουν υποθηκεύσει τέτοιες πολιτικές το τραπεζικό μας σύστημα. Στα πλαίσια της δικής μας πολιτικής τα κέρδη πρέπει να κερδίζονται από τις ίδιες τις επιχειρήσεις.

Από τη δική μας κυβέρνηση το χρήμα του φορολογούμενου πολίτη ούτε χρησιμοποιήθηκε ούτε θα χρησιμοποιηθεί για να χαριστούν σε οποιονδήποτε κέρδη που πρέπει να κερδίζονται από τους ίδιους τους ιδιώτες με επενδύσεις σε νέες τεχνολογίες, με ρίσκο και με σκληρή δουλειά στην παγκόσμια ανταγωνιστική αγορά.

Μπορεί μερικοί να βρῶσουν περίεργο να τονίζει τόσο ένας σοσιαλιστής πρωθυπουργός τη σημασία του ιδιωτικού κέρδους. Υπάρχουν αρκετοί που, ίσως καλόπιστα, περιμένουν από τους σοσιαλιστές να βρῶσκονται σε αντιδικία με τους ιδιώτες επιχειρηματίες. Και ἔχουν κάποιο δίκιο να το περιμένουν. Με τον επιχειρηματία, που θέλει να πλουτίσει σε βάρος του κοινωνικού συνόλου χρησιμοποιώντας πολιτικά μέσα, βεβαίως βρισκόμαστε σε μόνιμη αντιδικία.

Αλλά τον δημιουργικό επιχειρηματία, τον ανακαινιστή της οικονομίας, τον ριψοκίνδυνο, αυτόν ή αυτήν ελπίζουμε να τους ἔχουμε πάντα κοντά μας. Αποτελούν μόνιμο χαρακτηριστικό του κόσμου που οραματιζόμαστε.

Ελπίζουμε, φυσικά, και στο βαθμό του δυνατού φροντίζουμε ώστε οι κοινωνικοί θεσμοί να εξελιχθούν, ελεύθερα και αβίαστα, προς την κατεύθυνση του να προσφέρουν στην ατομική πρωτοβουλία κίνητρα και άλλης ποιότητας από τα καθαρά χρηματικά. Αλλά μέχρι τότε, μέχρι να κατακτήσουν οι κοινωνικοί θεσμοί αυτού του είδους την τελειότητα, πιστεύουμε ότι οι δημιουργικοί επιχειρηματίες, ασφαλώς πρέπει να απολαμβάνουν τα κέρδη που οι ίδιοι, με τις προσπάθειές τους κατακτούν.

Από τέτοιους επιχειρηματίες δεν έχουμε τίποτε να φοβηθούμε. Ούτε και εκείνοι έχουν να φοβηθούν τίποτα από εμάς. Τους καλούμε σε μόνιμη και συνεχή συνεργασία για να γράψουμε μαζί ένα νέο κεφάλαιο ευημερίας και προκοπής για τη χώρας μας.

Από την πλευρά μας προσφέρουμε μια σιέρεη
μακροοικονομική διαχείριση και έναν δημόσιο
τομέα πιο ευέλικτο και αποδοτικό που θα διαθέτει
όλο τον απαραίτητο δυναμισμό. Από την πλευρά
των επιχειρηματιών ζητούμε την ικανότητα να
στέκονται μόνοι τους στα πόδια τους, να κατακτούν
τη θέση τους στο διεθνή καταμερισμό εργασίας,
να αντιμετωπίζουν με επιτυχία ό,τι καλλίτερο έχει
να προσφέρει ο διεθνής συναγωνισμός. Μόνο τότε
θα μπορέσουν να εμπνεύσουν την αναγκαία εμπιστοσύνη
στους κεφαλαιούχους, Έλληνες και ξένους, ώστε να
προσελκύσουν νέα κεφάλαια σε νέα εγχειρήματα.

Έτσι, απλώνω το χέρι στο νέο επιχειρηματία,
τον ικανό να συναγωνίζεται, να δημιουργεί, να
- ανανεώνει, να παίρνει ρίσκα. Ανεξάρτητα από
πολιτικές ή κοινωνικές πεποιθήσεις, καλώ όλους
τους επιχειρηματίες που αισθάνονται αντίξοι
της αποστολής και του επαγγέλματός τους να
έρθουν μαζί μας για ένα καλλίτερο, φωτεινότερο
μέλλον.

Ευχαριστώ πολύ